

Η ΑΜΕΡΙΚΗ ΟΠΩΣ ΤΗΝ ΕΓΝΩΡΙΣΑ

(Συνέχεια από την σελίδα 1)

τος φτώχο σαν το δικό μας— και θεωρεί την αποστολή του ως κάπως έκτελεσθεϊσα. Ποιά είναι όμως τὰ γυμναστήρια, τὰ γήπεδα τέννις, τὰ κολυμβητήρια, οί στίβοι;

Όταν έφθασα τὸ 1946 στὴν Ἀμερική, άγνωστος μεταξύ άγνωστων, μοῦ έγινε έξαιρετικὰ θερμὴ ὑποδοχή. Τόσο θερμὴ, πού ἄθελά μου ἀναγκάστηκα νὰ ρωτήσω ἓνα μέλος τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Μαραθωνείου ἂν τέτοια ὑποδοχὴ γίνεται σὲ ὄλους τοὺς συμμετέχοντας. Ἡ ἀπάντησίς του μὲ ἔκανε νὰ νοιώσω ἓνα ρίγος ἔθνικῆς ὑπερηφανείας: «Εἶσαι Ἕλληνας», μοῦ εἶπε. «Ἀντιπροσώπευεις τὴν πατρίδα τοῦ ἀθλητισμοῦ, καὶ καμμιά τιμὴ δὲν εἶναι ὑπερβολικὴ γιὰ τὸν εκπρόσωπο ἑνὸς τόσο μεγάλου ἔθνους.» Συμβολικά, μὲ μιὰ ἰδιαίτερη ἀπόφασι τῆς ἐπιτροπῆς, μοῦ ἐπέτρεψαν νὰ τρέξω χωρίς νὰ πληρώσω καὶ τὸ ἓνα δολλάριο τοῦ δικαιώματος συμμετοχῆς, ἀναγνωρίζοντας ἔτσι τὸ χρέος τὸ ὁποῖον κάθε Ἀμερικανὸς αἰσθάνεται ὅτι ἔχει πρὸς τὴν Ἑλλάδα. ΣΤΕΛ. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Πατώντας τὸ χρονόμετρό του, ὁ Στέλιος Κυριακίδης τεματίζει νικητῆς, στὸν Διεθνῆ Μαραθώνιο τῆς Βοστώνης, τοῦ 1946.